

første Behandling eller maaske ved Lovforslagets Forelæggelse, have kunnet gaa saa vidt, at jeg havde kunnet slutte mig til den Tanke, som har været fremme i Lagtinget om, at det ikke alene skulde være Kvinder, der svare Skat til Kommunen, der skulde have Valgret — altsaa navnlig ugifte Kvinder — men at ogsaa gifte Kvinder, der leve i Formuefællesskab med deres Mænd, og hvor Skat svares af Fællesboet, under visse Betingelser skulde have Valgret. Imidlertid er dette ikke foreslaaet fra min Side, fordi det ikke er vedtaget af Lagtinget. — Af nyt indeholder Lovforslaget endvidere Bestemmelserne om Valg ved Forholdstal og om hemmelig Afstemning. Det er Bestemmelser, som vi jo kende allerede nu i adskillige Love og som Rigsdagen, dette høje Ting indbefattet, allerede for Aar tilbage har givet sin fulde Tilslutning. Og jeg forstaaer ikke andet, end at det ogsaa er rigtigt og rimeligt, at man gennem Forholdstalsvalg sikrer Minoriteterne Adgang til at blive repræsenterede, og at man gennem hemmelig Afstemning sikrer Valgets Frihed til alle Sider.

Imidlertid er der jo ikke, i alt Fald for Øjeblikket, stor Udsigt til, at det skulde kunne lykkes at gennemføre de Forslag, der ere gjorte. Men jeg vil ikke desto mindre ikke opgive Haabet om, at det ved fortsat Forhandling skulde lykkes at trænge igennem med disse Forslag, og jeg vil derfor ikke kunne tiltræde de Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet, men vel det enkelte Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet. Og jeg kan saa meget mindre tiltræde Flertallets Ændringsforslag, som der jo ved disse ikke opnaas det, som siges at være Grunden til, at Forslagene ere stillede, nemlig det, at Styrelsen af Thorshavn derved kommer i Overensstemmelse med Styrelsen af de danske Købstæder. Forholdet er jo nemlig det, at ogsaa efter det Forslag, som Flertallet har stillet, vil der i Thorshavns Kommunalbestyrelse alene blive en Vælgerklasse repræsenteret. Jeg er meget glad over, at man har undladt at stille Forslag om at dele Vælgerne i to Klasser, men Flertallet har faktisk ikke gjort det i sit Forslag, og derfor naar man jo dog ikke det, som man vil naa, man naar fra Flertallets Side ikke at blive staaende for Thorshavns Vedkommende paa det Punkt, som det vistnok for de danske Købstæderkommuner vil volde den største Vanskelighed at faa forandret. I den Henseende kan jeg ikke tilbageholde, at det glædede

mig at høre den ærede Ordfører sige som det højeste, han kunde sige, at Flertallets Ændringsforslag vilde i det væsentlige bringe Thorshavns Kommunestyrelse ind under de samme Regler, som gælde for de danske Købstæder. Thi deraf tør jeg slutte, at han ikke lægger nogen væsentlig Vægt paa den Deling i de to Vælgerklasser, som nu finder Sted i de danske Købstæder. Thi hvis den ærede Ordfører lagde væsentlig Vægt paa denne Deling, vilde han absolut ikke have kunnet sige, at et Forslag, der ikke indeholder denne Deling, i det væsentlige stemmer med de Regler, som gælde for de danske Købstæder, det turde være ganske indlysende.

Det forekommer mig, at Flertallet lægger alt for ringe Vægt paa Lagtingets Beslutninger, naar Flertallet ganske vil se bort fra Lagtingets seneste Beslutning og vil holde sig til den Beslutning, der er et Aar ældre, og som er tagen under ganske andre Omstændigheder. Det maa jo nemlig erindres, at den Forhandling, som fandt Sted i Lagtinget i 1901, knyttede sig til et Forslag, som havde været til Behandling i Lagtinget allerede det foregaaende Aar, og som, efter hvad Bilagene til Betænkningen vise, har foreligget udarbejdet siden den 7. Januar 1900. Det var altsaa et Lovforslag, der var udarbejdet under en af de tidligere Regeringer, udarbejdet paa en Tid, hvor der ikke syntes at være nogen som helst Udsigt til, at de Principper og Tanker, der ere nedlagte i det nuværende Lovforslag, skulde kunne naa fremad, og naar Lagtinget da efter det sidst stedfundne Ministerskifte har fortsat paa den Bane, det var kommet ind paa, er det jo kun ganske rimeligt, at Tinget ikke uden videre har villet lægge alt det Arbejde, der allerede var nedlagt i Sagen, til Side paa en Tid, hvor det dog ikke kunde vide, hvorledes det ny Ministerium, der var kommet, vilde stille sig til alle disse Spørgsmaal. Derfor kan man efter min Mening slet ikke deri, at Lagtinget i Aaret 1901 vedtog den Affattelse af Lovforslaget, som Flertallet nu stiller op, lægge nogen som helst Forudsætning om, at det netop skulde være alt, hvad man fra Lagtingets Side ønskede. Saa snart Lagtinget saa Forslag fra det nuværende Ministerium, som gik i mere moderne Retning end det tidligere Forslag, viste det sig, at dette Forslag straks blev accepteret af Flertallet i Lagtinget, hvoraf det jo ganske tydelig fremgaar, at det virkelig har ramt, hvad der var Tingets